

ham, men han vilde nødigt paa noget Punkt skille sig ud fra sine Omgivelser. Og han kunde for den Sags Skyld ogsaa med rolig Samvittighed følge Skik selv med Vejlbybønderne, der nu var blevne langt mere maadeholdne i deres Sædvaner, end de havde været i gamle Dage. I det hele havde han i de forløbne Aar, snart bevidst, snart ubevidst, lagt sig en god Del Bondevaner til. Han havde endog overvundet sin gamle Afsky for Tobak; og da Maaltidet var til Ende og Kaffen kom paa Bordet, og da Sogneraadsformanden lod sine Cigarer gaa rundt, trak han en Træpibe frem af sin Frakke og stoppede den af en Kardus saakaldet „Pose-melange“, som han overalt førte med sig i sin Bukselomme.

Paa dette Tidspunkt rejste Væveren sig. Under Paaskud af at have et Besøg at gøre inden Aften tog han Afsked, idet han trykkede hver enkelt af Selskabet samvittighedsfuldt i Haanden; hvorefter han trak sig tilbage gennem Køkkenet.

Her ude blev han staaende midt paa Murstensgulvet, med Hovedet lagt paa Siden og halvt ned-sænkede Øjelaag, og fikserede Husholdersken med et Blik, der pludselig fik denne Fedtmasse til at blegne og sitre.

„Men Herregud, Jens Hansen . . . hvorfor ser